

DE NAR UIT DE MAREMMEN,
DERDE DEEL: NAAR DE EEUWIGE STAD,
DOOR C. EN M. SCHARTEN—ANTINK.

FRAGMENTEN UIT HET TWEEDE EN DERDE HOOFDSTUK.

I.

HET was ongewoon vroeg winter dat jaar. Renato, die met een zekere koppigheid vóór Kerstmis nooit stoken wou, had toch dien morgen, alhoewel het pas de eerste December was, een houtvuur doen aanleggen in den Franklin op zijn atelier. Zijn verkleumde vingers konden met penseel en palet niet overweg.... Was het werkelijk zoo bijzonder koud? Of was het, dat hij oud werd?

Vóór het terracotta haardje lag Pia op haar knieën en blies de volle laag van haar sterke longen de nog aarzelende vlammen in. Zij was daar juist met de post boven gekomen, en Renato had aanstonds onderscheiden, half schuilgaand tusschen de courant en een invitatie van de „Leonardo”: het briefje van Flavia. Ongemerkt had hij de kleine, blauwe enveloppe terzijde gelegd, voor zoo meteen, als hij alleen zou zijn. Vluchtig keek hij de courant door....

Na zijn terugkeer uit de Maremmen had hij Flavia niet in Florence gevonden. Een briefje van hem was doorgezonden naar Castelfranco, tusschen Modena en Bologna, waar zij logeerde bij haar jonge tante Raffaella, die sinds een paar jaar met een industrieel was getrouwd; die lente was er een zoontje geboren. Na dat briefje had Flavia meer dan eens geschreven, hartelijk, en toch wat terughoudend.

't Was over het jonge huishouden en over het kleine stadje, waar zij verkeerde, dat hoofdzakelijk haar vluchtig schertsende, vaak geestige zinnnetjes liepen. Renato waardeerde bijzonder — 't was Flavia van een geheel nieuwen kant — die fijn-grappige en nooit scherpe wijze van opmerken; al deed het ontwijkende in haar toon, zoodra zij over zichzelf sprak, hem lichtelijk verdriet.

— Als zij iets begrepen heeft en daarom is weggegaan, dacht hij, dan kan ze gerust terugkomen.... De ouwe beer heeft zijn bezinning allang weergevonden, daarboven in zijn Maremmaansche heuvelen.... Ieder mensch moest zoo bij tijd en wijle zijn verstand en zijn gevoel maar eens te luchten zetten in een wat zuiverder atmosfeer....

De laatste maal had hij haar teruggeschreven: „De oude meester verlangt er hard naar, zijn leerlinge weer ijverig aan 't werk te zien. We